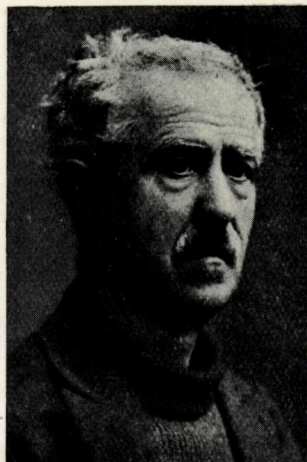

Carlos Pau Español

(1857 - 1937)

La nostra INSTITUCIÓ, nada a les acaballes del segle XIX, no podia tenir per senyaler una figura més escaient que la de Pau. Ben aviat se n'adonaren els nostres col·legues, car en la sessió de 4 de febrer de 1906, als dos anys justos de reconstituir-se l'entitat, «presentat pels senyors Ferrer i Vert i Garcias, individus del Consell Directiu, és admès per unanimitat com a Soci Honorari D. Carlos Pau, de Segorb». La catalana ha estat una institució lliure, un aplec de naturalistes no pas «titulars», sinó «aficionats». En aquest país, però, de titulars sense vocació, doneu-nos aficionats sense títol! I aquest concepte, generalment pejoratiu, adquirirà la qualitat que li pertoca. Pau, un més de la colla, entre els més il·lustres, fou inscrit a la llista d'honor pels més matiners. Precisament el mèrit que més l'enlairà fou el d'haver-se fet gran sense gaires mestratges. Com un autodidacte, allunyat dels centres oficials o, més exactament, rebutjat per ells.

«Morta la cuca» vingueren els honors. Hom es meravellà de la vàlua del seu herbari, de la importància de les seves publicacions (prop de dues-centes, entre les principals) i fins i tot de la seva labor «docent», en funcions de consultor incansable.

Nat a Segorb, estudià a la Facultat de Farmàcia de Barcelona i exercí la seva professió a la indicada ciutat fins a la vetlla de la seva mort. L'exercici de la farmàcia i la seva condició de celibatari li donaren una gran independència econòmica i moltes hores lliures per a consagrar-se a l'estudi. Ambdues circumstàncies, la seva vocació indeclinable, la capacitat de treball i el seu talent indiscutible, concorregueren a fer-ne un gran botànic.

A la INSTITUCIÓ, des de poc després d'haver-li ingressat, el mateix any 1906, oferí nombrosos treballs seus. Els botànics catalans, des de Trèmols i Vayreda fins a mi mateix, li devem molt del que arribarem a aprendre. L'ajut i els consells donats a Cadevall durant la preparació de la «Flora de Catalunya», foren també de gran transcendència. — FONT i QUER.